

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **G. S.**, nar. ..., státní příslušnost Bosna a Hercegovina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá p. Bezdězem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2014, č. j. OAM-283/LE-BE02-BE02-PS-2014, o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2014, č. j. OAM-283/LE-BE02-BE02-PS-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2014, č. j. OAM-283/LE-BE02-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 21. 04. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 46a odst. 1 a 2 zákona o azylu, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), přičemž uvádí, že pro uložení povinnosti setrvat v ZZC nebyla splněna ani podmínka nebezpečnosti žalobce pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, ani podmínka souladu rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR, když napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do žalobcova rodinného života. Podle žalobce žalovaný o povinnosti žalobce setrvat v ZZC rozhodl zcela automaticky na základě faktu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně. Žalobce však s ohledem na své předchozí jednání a jeho individuální situaci vnímá omezení své osobní svobody na 120 dnů jako nepřiměřené.

Žalobce upozorňuje na právní závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, a to v návaznosti na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, podle nějž skutečnost, že cizinci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ještě sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje tím, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 02. 09. 2014, načež žalobce nevycestoval a pobýval tak na území ČR několik měsíců neoprávněně. Opomněl však uvést relevantní informaci, která jasně vyplývala z obsahu správních spisů, jež měl žalovaný v řízení k dispozici, a to že žalobce se dne 15. 12. 2014 dobrovolně dostavil na pracoviště policie s žádostí o vystavení výjezdního příkazu v návaznosti na doručení rozhodnutí NSS, jímž byla zamítnuta jeho kasační stížnost ve věci správního vyhoštění, v přesvědčení, že až do okamžiku rozhodnutí o kasační stížnosti byl oprávněn na území ČR pobývat. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy nevědomý, což měl žalovaný vzít při svém rozhodování v potaz. Pokud k tomuto faktu nepřihlédl a v odůvodnění napadeného rozhodnutí jej neuvedl, postupoval v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu a současně zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Dle žalobce žalovaný v rozporu se zmíněnou judikaturou také nedostatečně zohlednil stupeň jeho integrace, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu a i v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce upozornil na to, že má na území ČR manželku a dceru, které zde pobývají dlouhodobě, v zemi původu již nemá žádné vazby, v ČR je plně integrovaný, když zde pobýval s přestávkami již od roku 1999, mluví plynule česky a jeho zdravotní stav je ovlivněn psychickými potížemi. Z napadeného rozhodnutí není podle žalobce ani zřejmé, jaké konkrétní jednání považuje žalovaný za nebezpečné pro veřejný pořádek, když odkazuje na informace cizinecké policie o jeho předchozím pobytu, avšak neuvádí, co z výše uvedených informací považuje za to jednání, jež odůvodňuje aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. c)

zákona o azylu. Takové pochybení bylo důvodem, proč NSS rozsudkem ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, zrušil obdobné rozhodnutí žalovaného.

Napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do rodinného a soukromého života žalobce, jeho manželky a dcery, neboť žalobce sdílí v Praze společnou domácnost se svou ženou, s níž o sebe navzájem pečují, neboť žalobce trpí psychickými potížemi v důsledku války v Bosně, jeho žena pak v roce 2013 prodělala operaci, po které potřebuje péči manžela. V ČR také žije jeho dospělá dcera, která zajištění žalobce velmi těžce nese. Obě ho několikrát v ZZC navštívily, dcera ho navíc zastupuje v řízení o udělení mezinárodní ochrany a zajistila mu odbornou psychologickou pomoc. Jejich rodinný život se omezil jen na občasné návštěvy v ZZC, které jsou časově a finančně náročné, a na pravidelný telefonický kontakt, který však plnohodnotný rodinný život nenahradí. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí přiměřenost zásahu do rodinného života žalobce nezvažoval, byť měl v tomto směru dostatečné informace, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní orgán byl v tomto směru povinen provést test proporcionality, z něž by podle žalobce vyplynulo, že zájem na ochraně veřejného pořádku narušovaného neoprávněným pobytem žalobce není tak silný, aby v případě žalobce odůvodňoval jeho fyzické odloučení od rodiny na několik měsíců. V této souvislosti žalobce považoval za srovnatelný případ řešený rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 15. 07. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, a upozornil, že i v jeho případě jsou jeho manželka a dcera stabilizujícím prvkem, pro nějž nelze předpokládat žalobcův útěk nebo nedostatek spolupráce se správním orgánem, obzvláště když se sám dobrovolně dostavil na policii a se správními orgány vždy spolupracoval.

Žalobcovo zajištění je podle jeho přesvědčení neslučitelné také s jeho psychickými obtížemi, neboť od prožité války má panický strach z uniform a policie, protože za války vojáci často chodili k lidem domů. Trpí záchvaty, při nichž se mu třesou ruce, má bolesti hlavy, v ZZC též trpí nespavostí a je ve stresu. Žalovaný však jím poskytnuté údaje bagatelizoval a rozhodl bez toho, aby vyčkal na lékařskou zprávu vyžádanou od zdravotnického zařízení v ZZC. Žalovaný tak rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Jeho rodina v této souvislosti přislíbila zajistit vyšetření žalobce psychologem, který vypracuje pro potřeby soudu posudek.

Žalovaný přistoupil k zajištění žalobce na nejdelší možnou dobu, což podle žalobce odůvodnil nepravdivě tím, že žalobce vědomě porušuje právní předpisy a nečinil kroky k legalizaci svého pobytu. Žalobce se však domníval, že může na území ČR oprávněně setrvat až do vydání rozhodnutí o jeho kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění, proto ani nemohl „vědomě a svévolně“ porušovat právní předpisy ČR. K vyřešení své pobytové situace se pak on sám dobrovolně dostavil na policii. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani není zřejmé, k čemu 120denní doba zajištění žalobce slouží. V tomto směru by se měl žalovaný zabývat spíše předpokládanou délkou řízení o mezinárodní ochraně a otázkou, zda má zajištění s ohledem na svou délku vůbec potenciál naplnit svůj účel. Odůvodnění maximální délky zajištění žalobce považuje s odkazem na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, za nedostatečné a napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Přílohou žaloby je též žádost manželky žalobce ze dne 16. 12. 2014 adresovaná Policii ČR o propuštění jejího manžela ze ZZC či o uplatnění alternativy k zajištění podle ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V žádosti manželka žalobce uvedla, že žalobce má z války panický strach z policie a uniform. Na psychické problémy se ale nikdy neléčil, protože na to neměli peníze. Denně však bere prášky na uklidnění. V přítomnosti policie se třese, má bolesti hlavy, v důsledku strachu nemluví nebo mluví nesmysly. Zajištění v uzavřeném středisku mu může způsobit zhoršení jeho problémů, nenapravitelnou újmu nebo panické záchvaty. Manžel může do vycestování bydlet u ní, kde se o něj může starat a pro účely řízení bude správnímu orgánu k dispozici. Manželka dále konstatovala, že žalobce dne 15. 12. 2014 přišel na cizineckou policii po ukončení řízení o správním vyhoštění pro výjezdní příkaz. Jeho zajištění proto považuje za nezákonné, neboť její manžel se vždy snažil spolupracovat se správními orgány, dodržovat právní předpisy a mít všechny papíry v pořádku. Namítla, že zajištění výrazně zasáhlo do jejich rodinného a soukromého života, neboť den před jeho zajištěním přijela na návštěvu jeho 70letá matka z Bosny a jeho zajištění snáší velmi špatně, stále pláče. Také 27letá dcera žalobce žijící v ČR snáší zajištění svého otce velmi těžko. Nejtěžší je jeho zajištění samozřejmě pro ni samotnou, protože vůbec nechápe jeho smysl. Podle jejího přesvědčení je její manžel zranitelnou osobou, měl by být okamžitě propuštěn a v zajištění by neměl zůstat ani o den déle.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že se žalobou namítaných porušení právních předpisů nedopustil. K otázce, zda je žalobce nebezpečím pro veřejný pořádek, setrvává na svém názoru. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a současně byl zařazen do evidence nežádoucích osob. Skutečnost, že žalobce se domníval, že po dobu řízení o kasační stížnosti je oprávněn na území ČR pobývat, nic nemění na skutečnosti, že svým jednáním porušil právní řád ČR. Poukazuje též na obecnou zásadu, že neznalost zákona neomlouvá a upozorňuje na fakt, že s ohledem na znalost českého jazyka neměl žalobce obtíž se získáním informací o dalším průběhu řízení. Žalobce též neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu, třebaže disponuje platným pasem a jeho manželka a dcera mají v ČR povolený pobyt. Je-li namítáno porušení § 50 odst. 4 správního řádu, žalovaný konstatuje, že v napadeném rozhodnutí bylo zmíněno, že se žalobce dostavil na policii. To, že není zmíněna dobrovolnost dostavení se na policii, není rozhodné, neboť tak žalobce stejně učinil až po právní moci rozsudku, jímž bylo rozhodováno o žalobě žalobce proti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Pobyt žalobce tedy byl v rozporu s právním řádem ČR. Rozhodnutí NSS ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, vykládá podle žalovaného pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu pouze jako hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je třeba zohlednit individuální okolnosti života cizince. Základním zájmem společnosti je podle žalovaného zájem na dodržování zákonů. Žalobce je držitelem platného cestovního dokladu, jeho manželka a dcera mají v ČR

povolený pobyt a přesto žalobce neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu na základě sloučení rodiny.

Žalovaný namítá, že také vzal v úvahu informace o tom, že žalobce trpí psychickými problémy a dalšími zdravotními obtížemi a vyžádal si zprávu od ošetřující lékařky v ZZC, kterou však v době předání napadeného rozhodnutí ještě neměl k dispozici. Současně žalovaný ovšem upozorňuje na rozpor v tvrzení žalobce, který do protokolu o podání vysvětlení na policii ČR dne 15. 12. 2014 uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, zatímco velmi krátce poté uváděl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrzení zcela jiná, což žalovaný považuje za účelovou změnu tvrzení. Uložená povinnost setrvání v ZZC ani nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že žalobce sdílí společnou domácnost pouze se svou manželkou, neboť dcera je osobou zletilou, bydlí jinde a je na rodičích zcela nezávislá. Žalobce se přitom nemůže dovolávat ochrany, jestliže měl zjevnou možnost legalizovat svůj pobyt na základě sloučení rodiny, avšak tu nevyužil a porušil právní řád ČR. Naplnění požadavků čl. 8 Úmluvy je přitom primárně zkoumáno v řízení o správním vyhoštění, neboť to je řízení, v němž se rozhoduje o povinnosti cizince opustit území ČR, jak konstatuje i rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71.

Pokud jde o odůvodnění maximální stanovené doby zajištění na 120 dní, podle žalovaného jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jež svědčí o tom, že se žalovaný od maximální doby určené zákonem o azylu neodchýlil. Konkrétně bylo v odůvodnění zmíněno, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť neučinil žádné kroky směřující k legalizaci svého pobytu, vědomě a svévolně porušoval právní řád ČR a rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný má za to, že ve všech bodech je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno a je tedy plně přezkoumatelné. S ohledem na uvedené proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 15. 12. 2014 rozhodnutím Policie ČR zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů za účelem správního vyhoštění. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalobce uvedeného dne dostavil na oddělení Policie ČR, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha 8 – Karlín, Křižíkova 12, přičemž měl uvádět, že vycestovat nechce a nemá ani dostatek finančních prostředků k vycestování. Bylo zjištěno, že již dne 20. 12. 2002 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na tři roky, které bylo realizováno přes záchytné zařízení Balková, kde byl žalobce zajištěn. Žalobci bylo dále vydáno dne 16. 11. 2012 pod č. j. CPR-3065-2/ČJ-2012-9CPR-V238 rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku spojené s dobou pro vycestování v trvání 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, proti němuž se žalobce neúspěšně odvolal a poté proti němu podal správní žalobu, jež byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze, č. j. 4 A 82/2012-111, který nabyl právní moci dne 31. 07. 2014. Žalobce si podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, ta ho však neopravňovala k pobytu na území. Příslušná státní zástupkyně sdělila policejnímu orgánu, že má věc řešit ve své kompetenci cizinecká policie. K uložení mírnějšího opatření nebylo

přikročeno, neboť žalobce uvedl, že nemá peníze na cestu a že zde má manželku a dceru, pročez vycestovat nehodlá.

Dne 18. 12. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně. V žádosti z 22. 12. 2014 žalobce uvedl, že mimo území ČR se nezdržují žádní členové jeho rodiny, v Srbsku žije pouze jeho matka. Jeho manželka i zletilá dcera žijí v Praze, každá na jiné adrese. Žalobce disponuje pasem Bosny a Hercegoviny s platností do 20. 09. 2016. V současnosti nemá žádné finanční prostředky ani majetek, nemá žádné příjmy ani nedostává materiální pomoc. Do ČR přijel autem v roce 2011, vízum nepotřeboval. Přijel sem za rodinou, protože ve vlasti nesehnal práci, neměl tam kde žít (bydlel u známých). K odjezdu měl i důvody náboženské (uvedl, že je ateista) a též psychické (odloučení od rodiny). Uvedené skutečnosti stejně jako pobyt ženy a dcery v ČR uvedl jako důvod své azylové žádosti. Žalobce též zmínil, že je ve velmi špatném psychickém stavu. Vlastnoručně pak v češtině jako důvody podání žádosti uvedl důvody rodinné, humanitární, náboženské a své psychické problémy.

Součástí správního spisu je dále plná moc z 18. 12. 2014, kterou žalobce udělil pro zastupování v řízení o udělení mezinárodní ochrany své dceři. Další součástí spisu je žádost žalovaného ze dne 22. 12. 2014 o vyjádření ošetřující lékařky v ZZC k tvrzení žalobce v žádosti o velmi špatném psychickém stavu, spolu s písemným souhlasem žalobce z téhož data. Dne 23. 12. 2014 pak bylo vydáno napadené rozhodnutí, jež žalobce převzal osobně ještě téhož dne.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce předně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně rozsudkem ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22. Zde je třeba uvést, že soud zaznamenal i názor vyslovený v rozsudku NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, ze dne 05. 02. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-20, a ze dne 11. 12. 2014, č. j. 7 Azs 215/2014-43, kde bylo poukázáno na názor NSS, že samotný nelegální pobyt cizince ve spojení s mařením rozhodnutí o správním vyhoštění nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Tyto závěry NSS jsou však

v přímém rozporu se závěry vyjádřenými např. v rozsudcích NSS ze dne 25. 09. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014-48 (srov. odst. 22 a 23), ze dne 10. 09. 2014, č. j. 2 Azs 96/2014-33 (srov. odst. 33) a ze dne 18. 12. 2014, č. j. 1 Azs 213/2014-34 (srov. odst. 5 a 25). Jedná se tedy o otázku, v níž panuje judikatorní rozkol. Za těchto okolností soud po zvážení všech okolností setrval na své dosavadní judikatuře, když závěry vyslovené prvně v žalobcem zmiňovaném rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, považuje v této konkrétní otázce za nesprávné.

Předně je třeba uvést, že byť zmíněný rozsudek navazuje na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, rozšířený senát nikdy nevyslovil závěr, že by maření správního vyhoštění nemohlo odůvodňovat obavy žalovaného z toho, že cizinec může být nebezpečím pro veřejný pořádek, toto konstatoval pouze ve vztahu k samotnému nelegálnímu vstupu a pobytu cizince na území ČR. V rozsudku ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, bylo postaveno rovnítko mezi nevycestováním cizince i přes pravomocné uložení správního vyhoštění a prostým nelegálním pobytem cizince na území ČR pravděpodobně pouze zdánlivě. Žalobci totiž uniká, že v daném případě se jednalo o cizince, který se nacházel nelegálně na území ČR až v době po vypršení uložené doby správního vyhoštění, přičemž z rozhodnutí neplyne, že by cizinec toto předchozí správní vyhoštění mařil. Závěr žalovaného tedy s právními názory vyslovenými v tomto rozsudku nekoliduje. Jinak je tomu však s rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, ze dne 05. 02. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-20, a ze dne 11. 12. 2014, č. j. 7 Azs 215/2014-43, kde se NSS dopustil shodné nepřesnosti jako žalobce a skutečně již postavil rovnítko mezi nevycestováním cizince i přes pravomocné uložení správního vyhoštění a prostý nelegální pobyt cizince na území ČR. Takový závěr však není podložen již proto, že se zakládá pouze na mylném odkazu na rozsudek ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22.

Navíc se jedná o závěr, který není konformní s platnou právní úpravou. Nevycestování cizince i přes pravomocné uložení správního vyhoštění sice představuje také nelegální pobyt cizince na území ČR, avšak současně nabývá již zcela nové kvalitativní roviny, neboť takovým jednáním, je-li úmyslné, je již přinejmenším po formální stránce naplňována též skutková podstata trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 trestního zákoníku. V aktuálním případě, jak plyne z informace o telefonickém pokynu státní zástupkyně, sice nebyla shledána nezbytná míra škodlivosti jednání žalobce (popř. nedostatek úmyslu), to však nic nemění na tom, že již nejde o prostý nelegální pobyt cizince. Zájemem chráněným ustanovením § 337 trestního zákoníku přitom není respekt k zákonným požadavkům vymezujícím podmínky, za nichž může cizinec pobývat na území ČR (resp. jde pouze o sekundární chráněný zájem), primárním chráněným zájmem je v tomto případě zájem na řádném výkonu rozhodnutí orgánů veřejné moci, což ostatně plyne i z názvu tohoto trestného činu. Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že setrvání cizince na území ČR i poté, co se stalo vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění tohoto cizince, je mnohem závažnějším jednáním než situace, kdy cizinec pouze setrvává na území ČR např. po skončení platnosti jeho víza. Ostatně NSS v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, správně připomenul, že v případech, kdy má intenzita porušování právního řádu trestněprávní dimenzi, je zcela mimo pochybnost, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Z toho pak podle přesvědčení krajského soudu plyne, že v situaci, kdy cizinec za trestný čin ještě odsouzen nebyl, avšak zjištění ve správním spisu nasvědčují tomu, že se dopustil jednání, jež v podstatné části naplňuje skutkovou podstatu trestného činu (trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání z toho nevyjímaje), mohou na straně žalovaného legitimně vznikat důvodné obavy, že by takový cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Protože však dosud nedošlo k odsouzení cizince, existuje zde jistá míra nejistoty a tedy i prostor pro správní uvážení žalovaného při aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Další prostor pro takové uvážení pak plyne ze skutečnosti, že nebezpečí pro veřejný pořádek není dáno jen v případě jednání naplňujícího skutkovou podstatu trestného činu, popř. z faktu, že v některých případech ani samotné trestní odsouzení nemusí být natolik závažnou skutečností, že by odůvodňovalo obavu z ohrožení veřejného pořádku (např. v případě některých nedbalostních trestných činů). V rámci tohoto správního uvážení pak musí žalovaný přihlídnout zejména k tomu, do jaké míry jednání cizince vykročilo směrem k naplnění skutkové podstaty trestného činu, a to jak co do svého rozsahu, tak i co do subjektivní stránky takového jednání, popř. existence okolností vylučujících protiprávnost.

Krajský soud má za to, že aktuální pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC. Pokud však k maření vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění dochází pouze v řádu dnů (nejsou-li zde ovšem závažné informace o aktivní snaze skrývat se), pokud se ukazuje, že cizinec o vykonatelnosti správního vyhoštění nevěděl (z důvodů skutkových či z omluvitelného právního omylu), nebo pokud aktivně spolupracuje se správním orgánem na přípravě výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, lze v řadě případů dospět k závěru, že cizinec nebezpečí pro veřejný pořádek nepředstavuje. Svou roli zde přirozeně hraje (plně v intencích závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS a s přihlédnutím k účelu, jenž je ukládáním povinnosti setrvat v ZZC sledován – tj. zpravidla zajištění disponibility cizince pro správní orgány rozhodující o mezinárodní ochraně, popř. i pro cizineckou policii, v závažnějších případech pak i ochrana společnosti před nebezpečným cizincem) také integrace cizince do společnosti a jeho osobní a rodinné poměry, jež mohou správní orgán vést k závěru o nepřiměřenosti zásahu do osobní svobody cizince a tedy k hrozící kolizi s plněním mezinárodněprávních závazků ČR. V situaci, kdy zákon o azylu neobsahuje úpravu obdobnou ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, totiž nelze bez dalšího uzavřít, že povinnost setrvat v ZZC je třeba uložit každému cizinci, který by jen náznakem budí obavy, že by mohl ohrožovat veřejný pořádek. Naopak, z hlediska ochrany základních práv a svobod cizince garantovaných čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 5 a 8 Úmluvy je třeba na základě testu proporcionality dát v případech, kdy by v režimu zákona o pobytu cizinců postačovalo opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), tj. uložení povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, mnohdy přednost právu žadatele o mezinárodní ochranu na osobní svobodu a ochraně jeho rodinného a soukromého života. Byť žalovaný na rozdíl od cizinecké policie nedisponuje oprávněním uložit žadateli povinnosti specifikované v § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nelze jen z tohoto důvodu dávat přednost neproporcionálnímu zásahu do ústavou chráněných lidských práv a

svobod, jimiž v neztenčené míře disponují i cizinci. Zajisté si také lze představit v takových případech i jistou neformální dohodu s žadatelem (např. jeho písemný slib, že se v určitém intervalu dostaví na pracoviště žalovaného či na služebnu policie, za účelem ověření stavu jeho řízení), která na jednu stranu umožní žalovanému si ověřit, že se cizinec kontaktu se správním orgánem nevyhýbá, na druhou stranu zvýší ochotu žalovaného k vydání rozhodnutí podle § 46a zákona o azylu nepřistupovat. Žalovaného přitom bezprostředně nezavazuje předchozí rozhodnutí Policie ČR o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců bez připuštění zvláštních opatření podle § 123b, neboť jednak se mohou v mezidobí změnit skutkové okolnosti případu (např. jsou zjištěny nové či podrobnější informace o rodinném životě cizince) a jednak je třeba znovu zhodnotit skutkové podklady, protože je vydáváno odlišné rozhodnutí, jež je příležitostí i pro eliminaci případných chyb ve správním uvážení, k nimž při vydání rozhodnutí o zajištění cizince mohlo dojít (s ohledem na nepřipustnost odvolání se taková pochybení mohou vyskytovat s větší frekvencí).

Na základě uvedených východisek se tedy soud zaměřil na otázku, zda důvody, z nichž *in concreto* vycházel žalovaný při přijetí závěru o nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek, z tohoto hlediska ob stojí. Napadené rozhodnutí pouze konstatuje široký rozsah skutkových zjištění z průběhu řízení o zajištění žalobce a z řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by z nich označilo ty podstatné. Pokud jde o hodnocení konstatovaných zjištění, uvádí jen, že „jmenovaný měl za dobu svého pobytu možnost si legalizovat pobyt na základě sloučení rodiny, protože zde jeho manželka a dcera mají přechodný a dlouhodobý pobyt. Podání žádosti o mezinárodní ochranu považuj správní orgán za jednání zcela účelové s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění z území ČR. (...) výše jmenovaný si je vědom skutečnosti, že na území ČR lze pobývat pouze s platným vízem či oprávněním k pobytu. Dotyčný si je vědom i toho, že opakovaně porušuje právní předpisy ČR a maří výkon úředního rozhodnutí, protože v době mu uložené z území ČR nevycestoval. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je správní orgán přesvědčen, že by žadatel mohl svých chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území...“

Z hledisek přijatých NSS v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť oproti tam zkoumanému rozhodnutí aktuální napadené rozhodnutí skutková zjištění v citované části odůvodnění již nějak hodnotí. Jako důvody pro uložení povinnosti setrvat v ZZC napadené rozhodnutí uvádí neaktivitu žalobce ve vztahu k legalizaci svého nezákonného pobytu v ČR, účelovost podané žádosti o přiznání mezinárodní ochrany a opakované nevycestování žalobce, ačkoliv ten věděl, že nedisponuje oprávněním k pobytu na území ČR a že maří výkon úředního rozhodnutí.

Soud se však s hodnocením žalovaného nemohl ztotožnit. Ze správního spisu neplyne, že by žalobce z území ČR nevycestoval opakovaně. Žalobce se dopouštěl pouze jednoho trvajícího deliktu a nikoliv opakovaného porušení zákona. Na druhou stranu je pravdou, že zásada „neznalost zákona neomlouvá“ vede k závěru, že žalobce jednal úmyslně, pokud po zamítnutí žaloby podané proti rozhodnutí o správním vyhoštění neopustil území ČR, neboť právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců představuje právní úpravu, s níž byl

povinen se seznámit s ohledem na své postavení cizince pobývajícího v ČR (srov. analogicky Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, str. 266 a násl. komentující ustanovení § 18 odst. 2 trestního zákoníku o právním omylu), a neznalost zákona má pouze povahu okolnosti polehčující. Z ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přitom lze argumentem opaku dovodit, že kasační stížnost na rozdíl od zde uvedené žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek nemá. Tento závěr by pak potvrdilo i letmé nahlédnutí do ustanovení § 107 odst. 1 s. ř. s.

Přesto však fakt, že žalobce se dostavil sám na oddělení cizinecké policie v zásadě hned po doručení rozhodnutí o zamítnutí jeho kasační stížnosti (rozsudek NSS ze dne 06. 11. 2014, č. j. 7 Azs 206/2014-21, ve věci žalobce nabyt dle informací na webu www.nssoud.cz právní moci dne 04. 12. 2014, přičemž podle obsahu rozsudku byl žalobce zastoupen ustanovenou advokátkou se sídlem mimo Prahu, což vysvětluje 11denní prodlevu mezi datem právní moci a dostavením se žalobce na cizineckou policii), představuje spolu s ničím nevyvráceným tvrzením žalobce o tom, že jednal v právním omylu, významnou skutečnost, která podstatnou měrou snižuje škodlivost jeho jednání. V tomto směru ani ze skutečností rekapitulovaných žalovaným nevyplývá, že by žalobce v minulosti (vyjma prostého nelegálního pobytu) narušoval činnost orgánů veřejné moci (jeho vyhoštění v roce 2002 bylo úspěšně vykonáno a žalobce se vrátil až dlouho po uplynutí tříletého zákazu pobytu v roce 2011). Pokud pak z odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalobce plyne, že měl uvést, že nechce z ČR odjet, touto skutečností žalovaný v napadeném rozhodnutí neargumentuje, odpovídající protokol o výsledku žalobce se v předloženém správním spise nenachází a především takové prohlášení v situaci, kdy se žalobce sám dostavil na oddělení cizinecké policie, působí značně nepravděpodobně. Lze důvodně předpokládat, že takové prohlášení žalobce bylo dezinterpretováno a že samo o sobě nemělo za cíl zpochybňovat skutečnost, že se žalobce, byť nerad, hodlá podrobit nucenému vycestování.

Ve prospěch žalobce také jednoznačně hovoří skutečnost, že na území ČR má manželku a zletilou dceru, s nimiž je v úzkém kontaktu. Není nijak zpochybněno, že žalobce od svého příjezdu do ČR sdílel společnou domácnost se svou ženou. Úzký rodinný vztah se zletilou dcerou pak zjevně dokládá i přijetí plné moci k zastupování otce v řízení o udělení mezinárodní ochrany, které žalovanému muselo být také známo. Tvrzení žalovaného, že v důsledku pasivity žalobce při podání žádosti o povolení pobytu na základě sloučení rodiny žalobce ztratil právo dovolávat se ochrany práva na rodinný život, je absurdní. Stejně tak je zcela absurdní závěr, že fakt, že je žalobce osobou, jež splňovala všechny podmínky pro povolení pobytu z důvodu sloučení rodiny, avšak takovou žádost nepodala, jej činí osobou nebezpečnou pro veřejný pořádek. Za prvé již z čl. 1 Listiny plyne, že základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezczizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné. Pasivita žalobce jej o právo na respektování jeho soukromého a rodinného života ze strany státu nezabavuje. Přesvědčení žalovaného, že cizinec, který na území ČR nelegálně vstoupí, aniž by požádal o pobytové oprávnění, je nebezpečný právě proto, že žádost nepodal, byť mohl očekávat úspěch takové žádosti, je pro soud naprosto nepochopitelné a vede jej k podezření, že tato argumentace je projevem zjevného zneužití správního uvážení žalovaného a svévolným postupem při výkonu správní činnosti, jež má v tomto případě zvláště závažný následek

v podobě zbavení osobní svobody člověka. Přijetí tohoto závěru by totiž vedlo ve svém důsledku k popření závěru usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, že prostý nelegální pobyt cizince není důvodem k závěru o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek, neboť by umožnilo dovodit ohrožení veřejného pořádku i pro ty cizince, kteří splňují všechny hmotněprávní podmínky pro legální pobyt na území ČR, jen si odpovídající žádost nepodali. Skutečnost, že žalobce podmínky pro přiznání pobytového oprávnění splňoval, by měla obavy z ohrožení veřejného pořádku z jeho strany spíše snižovat, a nikoliv cizinci přitěžovat.

Účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu, která se s ohledem na okolnosti jejího podání a uplatněné důvody nabízí, pak podle přesvědčení zdejšího soudu jako pouze jeden z faktorů, jež je třeba při posuzování situace žadatele brát v úvahu, v tomto případě nepřeváží. Významnější je skutečnost, že z obsahu správního spisu se ukazuje, že žalobce má v ČR dostatečně stabilizující zázemí ve společné domácnosti se svou ženou a že byť nedisponuje dostatkem peněžních prostředků k vycestování, je připraven se podrobit nucenému vycestování. V této souvislosti ostatně sám kontaktoval cizineckou policii. Žalobci lze přisvědčit, že jeho situace je skutečně obdobná té, již zdejší soud řešil již v rozsudku ze dne 15. 07. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, na jehož odůvodnění lze analogicky též odkázat. Maření výkonu úředního rozhodnutí se v případě žalobce omezilo jen na dobu řízení o podané kasační stížnosti, přičemž nebyla vyvrácena žalobcem uváděná polehčující okolnost v podobě právního omylu o existenci odkladného účinku kasační stížnosti. Významná je také okolnost, že ani oslovená státní zástupkyně neučinila závěr o tom, že by jednání žalobce bylo namíste řešit v trestněprávní rovině. Všechny tyto důvody vedou tedy soud k závěru, že obavy žalovaného z toho, že žalobce je osobou nebezpečnou pro veřejný pořádek, jsou nedůvodné a nepodložené.

Další otázkou je přiměřenost a odůvodněnost doby, po níž byla žalobci uložena povinnost setrvat v ZZC. I v této souvislosti žalovaný používá absurdní argumentaci, když s odkazem na uváděné skutečnosti konstatuje, že prokazují, že se od zákonného maxima neodchýlil. Buď jde o projev absolutního nepochopení povinnosti odůvodňování stanovené lhůty setrvání, o čemž ovšem s ohledem na opakovanou judikaturu NSS lze úspěšně pochybovat, nebo opět o projev svévolného zneužití správního uvážení. Žalovaný nemusí zdůvodňovat, proč se odchýlil od maximální možné lhůty omezení osobní svobody; taková lhůta v žádném případě nemůže být vnímána jako standard, od něž se lze odchýlit jen výjimečně a s náležitým odůvodněním (takto přitom argumentace žalovaného působí navenek). Je tomu spíše naopak. Již v rozsudku NSS ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, bylo vysvětleno, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a v soudním přezkumu obstojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež charakterizují situaci dotčeného žadatele. Je přitom logické, že čím delší omezení osobní svobody napadené rozhodnutí zakládá, tím pádnější a lépe podložené jeho odůvodnění musí být.

V nyní projednávané věci žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že doba 120 dnů je nutná, aby bylo zamezeno dalšímu narušování veřejného pořádku ze strany žalobce, a

přítom zopakoval okolnosti, jež shora považoval za důvody pro závěr, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Tyto okolnosti však takový závěr neumožňují, jak již v předchozích odstavcích soud vysvětlil. To však nic nemění na závěru, že žalovaný nějaké důvody stanovené doby setrvání v ZZC uvedl a že tedy v této části bylo napadené rozhodnutí rozhodnutím přezkoumatelným.

Nepřezkoumatelné je však rozhodnutí v pasáži, v níž je zkoumána otázka, zda žalobce není osobou, která je z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu vyloučena. Odůvodnění tento fakt pouze bez dalšího konstatuje, aniž by reagovalo na informace poskytnuté žalobcem. Napadené rozhodnutí jen zmiňuje skutečnost, že žalobce upozornil na svůj velmi špatný psychický stav, samotná informace o vyžádání zprávy od ošetřující lékařky však vysvětlení postoje žalovaného neposkytuje. Pokud žalovaný měl za to, že údaj o velmi špatném psychickém stavu žalobce není rozhodný, popř. je fabulován s ohledem na jiné tvrzení před cizineckou policií, měl takový závěr uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí a nikoliv až ve vyjádření k podané žalobě. Nelze přitom pominout skutečnost, že součástí správního spisu a skutečností známou žalovanému byla i žádost manželky žalobce o jeho propuštění, která velmi podrobně popisuje nejen okolnosti jejich rodinného života, ale také právě psychické postižení žalobce v důsledku hrůz prožité války. Soud v tomto směru nemůže jakkoliv posuzovat, zda taková okolnost může žalobce zařadit do okruhu chráněných osob v ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalovaný na tuto skutečnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí dosud nereagoval. Z tohoto důvodu soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí proto žalovaný žalobci bez zbytečného odkladu umožní opustit přijímací středisko (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

V souvislosti s podanou žalobou v této věci je přitom třeba upozornit ještě na jednu skutečnost, která zásadním způsobem ovlivnila délku omezení osobní svobody žalobce. Ačkoliv žaloba žalobce (datovaná dne 06. 01. 2015) byla doručena žalovanému již dne 09. 01. 2015 (podací razítko žalovaného na obálce), žalovaný v rozporu s ustanovením § 46a odst. 6 věty třetí zákona o azylu nepředložil soudu žalobu, vyjádření k žalobě a správní spis do 5 dnů ode dne doručení žaloby. Šestý den (15. 01. 2015) soudu zaslal datovou schránkou pouze své vyjádření (kopii žaloby nikoliv, byť pro urychlení rozhodování ve věci se tato možnost nabízí, třebaže právní předpis takovou povinnost přímo nestanoví), desátý den (19. 01. 2015) byl soudu doručen správní spis a teprve třináctý den (22. 01. 2015) byla v důsledku tvrzeného administrativního pochybení kanceláře žalovaného soudu doručena žaloba. Teprve doručením žaloby soudu je přitom zahájeno soudní řízení a od uvedeného data započal běh lhůty sedmi pracovních dnů pro přezkoumání napadeného rozhodnutí, jež by skončila v pondělí dne 02. 02. 2015. Důsledkem zjevně nesprávného úředního postupu žalovaného (viz zákon č. 82/1998 Sb.) tedy bylo prodloužení zbavení osobní svobody žalobce nejméně o celý týden (15. až 22. ledna), z hlediska konce lhůty pro vydání rozhodnutí soudu pak hrozilo prodloužení dokonce o 9 dnů (02. února namísto 23. ledna v případě předání žaloby a správního spisu pátý den od podání žaloby). Je přitom nutno uvést, že opožděné předkládání správního spisu je podle zkušeností soudu v případě žalovaného spíše pravidlem (výjimkou bylo pouze opomenutí předložit spolu se správním spisem i žalobu), byť ne vždy

dosahuje až takové délky. Je třeba však upozornit, že zde nejde o pouhou administrativní prodlevu bez nějakých významnějších dopadů, v tomto případě je každý den prodlevy spojen současně s potenciálně nezákonným omezením osobní svobody člověka – v tomto rozměru si řízení podle § 46a zákona o azylu nic nezadá s vazebními věcmi v trestním řízení. Opakované porušování povinností ze strany žalovaného má tedy dopady velmi značné. Na žalovaného je tedy třeba apelovat, aby plnění svých zákonných povinností podle ustanovení § 46a odst. 6 zákona o azylu do budoucna zlepšil, a upozornit jej, že soudu v tomto řízení zabránil v uložení pořádkové pokuty jen fakt, že v ustanovení § 44 s. ř. s. je tento procesní institut omezen pouze na případy nesplnění povinností uložených výzvou soudu; nesplnění zákonné povinnosti, byť sebedůležitější, ještě důvod pro uložení pořádkové pokuty nezakládá.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2015

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková